

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 388/2025-17

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho a sudcov Petra Molnára (sudca spravodajca) a Petra Straku v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED] proti postupu Ústavu na výkon väzby a Ústavu na výkon trestu odňatia slobody Košice pri umiestňovaní sťažovateľa v dňoch 5., 11. a 12. januára 2024 a 23. februára 2024 v rámci porád s advokátom v miestnostiach s kamerovým monitorovacím systémom a proti upovedomeniam Okresnej prokuratúry Košice I č. k. 1Pn 996/2022/8802-21 z 13. septembra 2024 a Krajskej prokuratúry v Košiciach č. k. 1 Kn 442/22/8800-34 z 20. decembra 2024 takto

rozhodol:

1. Žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred Ústavným súdom Slovenskej republiky **nevyhovuje**.
2. Ústavnú sťažnosť **odmieta**.

Odôvodnenie:

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 6. mája 2025 domáha vyslovenia porušenia základných práv podľa čl. 16 ods. 1, čl. 19 ods. 1 a 2, 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 a ods. 3 písm. b), čl. 8 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Ústavu na výkon väzby a ústavu na výkon trestu odňatia slobody Košice (ďalej len „ústav“) pri umiestňovaní sťažovateľa v špecifikovaných dňoch v rámci porád s advokátom v miestnostiach s kamerovým monitorovacím systémom (ďalej len „namietaný postup“), upovedomením okresnej prokuratúry

č. k. 1Pn 996/2022/8802-21 z 13. septembra 2024 (ďalej len „upovedomenie o podnete“) a upovedomením krajskej prokuratúry č. k. 1Kn 442/22/8800-34 z 20. decembra 2024 (ďalej len „upovedomenie o opakovanom podnete“). Žiada o zrušenie upovedomenia o opakovanom podnete krajskej prokuratúry a o vrátenie jej veci na nové konanie, priznanie finančného zadostučinenia v špecifikovanej výške a tiež o ustanovenie právneho zástupcu pre účely jeho zastupovania v konaní pred ústavným súdom.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ adresoval orgánom prokuratúry Slovenskej republiky 1. marca 2024, 29. mája 2024 a 23. augusta 2024 podania posúdené ako podnet, ktorými sa domáhal preskúmania namietaného postupu ústavu. Okresná prokuratúra upovedomením sťažovateľa informovala, že nezistila nedostatky v namietanom postupe ústavu, a preto podnet odložila ako nedôvodný bez vykonania ďalších prokurátorských oprávnení. Opakovaný podnet sťažovateľa z 3. októbra 2024, ktorým žiadal o preskúmanie postupu okresnej prokuratúry pri vybavení jeho podnetu, krajská prokuratúra odložila ako nedôvodný upovedomením, ktorým súčasne sťažovateľa upozornila, že ďalšie jeho podnety v označenej veci budú vybavené len vtedy, ak budú obsahovať nové skutočnosti alebo ak o tom rozhodne nadriadený prokurátor. Nasledujúce podanie sťažovateľa z 1. januára 2025 v predmetnej veci označené ako ďalší opakovaný podnet bolo založené krajskou prokuratúrou bez vybavenia s odôvodnením, že neobsahovalo nové skutočnosti. Rovnako postupovala aj Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, ktorá ďalšie podanie sťažovateľa doručené 31. januára 2025 ako ďalší opakovaný podnet bez obsahu nových skutočností bez ďalšieho vybavenia 17. februára 2025 založila *ad acta*.

II.

Argumentácia sťažovateľa

3. V ústavnej sťažnosti sťažovateľ namieta, že v upovedomeniach okresnej prokuratúry a krajskej prokuratúry absentuje „*relevantný ústavnoprávne akceptovateľný dôvod, ktorý by odôvodňoval legitimitu (dôvodnosť)*“ namietaného postupu ústavu. Považuje za irelevantnú argumentáciu predstretú orgánmi prokuratúry Slovenskej republiky, v ktorej bola legitimita opatrení uskutočnených proti sťažovateľovi (umiestňovanie sťažovateľa pri poradách s advokátom do monitorovaných miestností) odôvodnená potrebami prevencie s odkazom na charakter jeho minulej trestnej činnosti a tiež aktuálne vyšetrovanej trestnej činnosti, ktorá sa mu kladie za vinu. Je toho názoru, že zohľadnené mali byť objektívne skutočnosti, a to že v priebehu doterajšieho desaťročného výkonu trestu odňatia slobody nebolo u neho zaznamenané žiadne nebezpečné či agresívne správanie. Takisto argumentuje, že namietaný postup ústavu nemá podľa jeho názoru oporu v žiadnom z ustanovení zákona o výkone trestu odňatia slobody. Podľa sťažovateľa postupom okresnej prokuratúry a krajskej prokuratúry, ktorá napriek ním predstretým skutočnostiam jeho podnety odložila bez prijatia relevantných opatrení, došlo k porušeniu jeho označených práv.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

III.1. K námietkam porušenia označených práv postupom ústavu a upovedomením okresnej prokuratúry o vybavení podnetu:

4. Pokiaľ ide o časť ústavnej sťažnosti smerujúcej proti namietanému postupu ústavu a upovedomeniu okresnej prokuratúry, ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, v zmysle ktorej je právomoc ústavného súdu vo vzťahu ku konkrétnemu namietanému rozhodnutiu alebo postupu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov, resp. iných orgánov verejnej moci (napr. II. ÚS 13/01, I. ÚS 107/2019). Vychádzajúc z tejto judikatúry vo vzťahu k námietkam týkajúcim sa namietaného postupu ústavu a upovedomenia o podnete okresnej prokuratúry, ústavný súd konštatuje existenciu procesnej prekážky brániacej prerokovaniu tejto časti ústavnej sťažnosti, ktorou je nedostatok právomoci ústavného súdu. Sťažovateľ disponoval možnosťou žiadať o preskúmanie zákonnosti namietaného postupu ústavu podnetom adresovaným okresnej prokuratúre, v prípade upovedomenia o podnete prijatom okresnou prokuratúrou mal takisto možnosť žiadať o jeho preskúmanie, a to na základe opakovaného podnetu adresovaného krajskej prokuratúre. Tieto možnosti sťažovateľ aj využil, pričom ochranu všetkým jeho označeným právam bola oprávnená a zároveň povinná poskytnúť v prvom prípade okresná prokuratúra, a v druhom prípade krajská prokuratúra, ktorej patrilo rozhodovanie o opakovanom podnete. Táto skutočnosť vylučuje právomoc ústavného súdu preskúmať námietky sťažovateľa uplatnené proti označenému namietanému postupu ústavu a upovedomeniu o podnete okresnej prokuratúry. Preto ústavný súd rozhodol o odmietnutí tejto časti ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

III.2. K formulovaným námietkam porušenia označených práv upovedomením krajskej prokuratúry o vybavení opakovaného podnetu:

5. Ústavný súd hneď v úvode predmetnej časti odôvodnenia svojho rozhodnutia poukazuje na § 124 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého ústavnú sťažnosť možno podať do dvoch mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Ak rozhodnutie nadobúda právoplatnosť vyhlásením alebo oznámením a ak sa podľa osobitných predpisov zároveň doručuje jeho písomné vyhotovenie, začína lehota plynúť dňom doručenia tohto písomného vyhotovenia sťažovateľovi; ak sa rozhodnutie doručuje len jeho zástupcovi, začína lehota plynúť dňom doručenia písomného vyhotovenia tohto rozhodnutia tomuto zástupcovi. Ak bol vo veci podaný mimoriadny opravný prostriedok, lehota na podanie ústavnej sťažnosti vo vzťahu k rozhodnutiu, ktoré bolo mimoriadnym opravným prostriedkom napadnuté, začína plynúť od doručenia rozhodnutia o mimoriadnom opravnom prostriedku.

6. Nedodržanie uvedenej lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene podľa § 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde. V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie

tejto lehoty odpustiť, pretože to kogentný § 124 zákona o ústavnom súde neumožňuje (m. m. III. ÚS 124/04, IV. ÚS 14/03, III. ÚS 14/03, II. ÚS 2/2015).

7. Upovedomenie o opakovanom podnete krajskej prokuratúry bolo sťažovateľovi, ako sám v ústavnej sťažnosti uvádza, resp. označuje na príslušnej prílohe (originál upovedomenia o opakovanom podnete krajskej prokuratúry), doručené 31. decembra 2024. Ústavná sťažnosť sťažovateľa bola ústavnému súdu doručená 6. mája 2025, teda po vyše štyroch mesiacoch od doručenia označeného upovedomenia.

8. Ústavný súd sa na tomto mieste musel vysporiadať s relevantnou otázkou, či ústavná sťažnosť smerujúca proti napadnutému upovedomeniu o opakovanom podnete krajskej prokuratúry nie je podaná oneskorene.

9. Sťažovateľ síce napadol upovedomenie o opakovanom podnete krajskej prokuratúry ďalšími opakovanými podnetmi, oba však boli založené bez vybavenia *ad acta* (pozri bod 2 odôvodnenia tohto rozhodnutia), pretože neobsahovali žiadne nové skutočnosti. Z uvedeného vyplýva, že sťažovateľ mohol a mal vedieť (bol o tom dokonca poučený v upovedomení o podnete okresnej prokuratúry a tiež v upovedomení o opakovanom podnete krajskej prokuratúry), že ďalší opakovaný podnet bude vybavený len v prípade, že obsahuje nové skutočnosti (§ 36 ods. 2 zákona o prokuratúre). Bol teda oprávnený bez toho, aby musel vyčerpať ďalší opakovaný podnet, podať ústavnú sťažnosť ústavnému súdu priamo proti upovedomeniu krajskej prokuratúry o vybavení opakovaného podnetu v lehote predpokladanej § 124 zákona o ústavnom súde.

10. Sumarizujúc uvedené čiastkové závery, ústavný súd uzatvára, že ústavnú sťažnosť sťažovateľa v časti smerujúcej proti upovedomeniu krajskej prokuratúry o vybavení opakovaného podnetu je nutné považovať za podanú oneskorene, keďže ústavná sťažnosť nebola podaná v lehote určenej v § 124 zákona o ústavnom súde. Vzhľadom na uvedené ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol ako podanú oneskorene podľa § 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde.

IV.

K žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom

11. V zmysle § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže ustanoviť navrhovateľovi právneho zástupcu, ak navrhovateľ o to požiadá, ak to odôvodňujú jeho pomery a nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Tieto tri predpoklady na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom musia byť splnené súčasne. Ak hoci len jeden z týchto predpokladov nie je splnený, nemožno žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu vyhovieť (m. m. III. ÚS 265/2014, III. ÚS 588/2015).

12. Ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade u sťažovateľa nie sú splnené podmienky na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom. Z obsahu ústavnej sťažnosti a výsledku jej posúdenia ústavným súdom (ako vyplýva z časti III tohto uznesenia) je zrejme, že v danom prípade ide o bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti (m. m. III. ÚS 265/2014, III. ÚS 588/2015, II. ÚS 193/2020). Keďže nebol splnený jeden z nevyhnutných predpokladov ustanovenia právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom, žiadosti sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu ústavný súd nevyhovel.

13. Ústavný súd vzhľadom na všetky svoje závery rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. júla 2025

Luboš Szigeti
predseda senátu